

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **O. G. H.**, narozený „X“,
státní příslušnost Kuba,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2018, č. j. OAM-492/ZA-ZA11-
ZA19-2018,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 2. 8. 2018, č. j. OAM-492/ZA-ZA11-ZA19-2018, jímž byla jako nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), shledána jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno a státem příslušným k posouzení podané žádosti byla dle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), určena Spolková republika Německo.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že byl žalovaným v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech. Konkrétně žalovaný porušil § 2 odst. 4, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném vzhledem k okolnostem případu. Žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany neměla být vyhodnocena jako nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a řízení nemělo být zastaveno dle § 25 písm. i) téhož zákona, neboť žalobce splňoval podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Dále žalobce sdělil, že v případě návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu a rovněž nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení či trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce také nesouhlasil s předáním do Spolkové republiky Německo, jelikož se tam necítil bezpečně a od známých se dozvěděl, že Spolková republika Německo navrácí Kubánce zpět do vlasti bez provedení řízení. Současně žalobce v žalobě požádal, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že skutkový stav věci zjistil dostatečně, včetně posouzení systémových nedostatků ve Spolkové republice Německo. Žalovaný dále zdůraznil, že dublinský systém je založen na předpokladu, že se v každém členském státě zachází s žadatelem o mezinárodní ochranu stejně, přičemž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016-38. Závěrem žalovaný zpochybnil projednatelnost žaloby, jelikož námitky formulované v žalobě nebyly žalobními body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť z tvrzení žalobce nejsou seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce.

Správní spis

4. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 11. 6. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 14. 6. 2017 poskytl žalobce údaje potřebné k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně sdělil, že se narodil na Kubě, je státním příslušníkem Kubánské republiky, má cestovní doklad s platností do 23. 11. 2021, hlásí se ke kubánské národnosti, rodným jazykem je španělština, je bez vyznání, politicky neaktivní, zdravý, svobodný. Do České republiky přicestoval autobusem z Hanoveru poté, co na pozvání kamarádky přicestoval letecky z Kuby do Německa. Na území České republiky vstoupil dne 17. 2. 2018 s vízem uděleným Spolkovou republikou Německo. Jedná se o první žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice i ostatních státech. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že byl na Kubě bezdůvodně několikrát napaden a týrán policií, a rovněž proto, že na Kubě nejsou podmínky pro život obyčejných lidí, daří se pouze bohatým a turistům.
5. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 6. 2018 žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval, aby zde získal azyl, jelikož od svých Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

známých věděl, že je větší šance získat azyl v České republice než ve Spolkové republice Německo. V České republice zná několik Kubánců, nemá zde však žádné rodinné příslušníky. O mezinárodní ochranu požádal, až ve chvíli, kdy mu skončilo vízum, jelikož mu to poradili známí. S orgány Spolkové republiky Německo neměl žádné potíže. V České republice pobýval v bytě svého známého v Ústí nad Labem. Závěrem sdělil, že doloží dvě fotografie z následků napadení kubánskou policií. Následně doložil do správního spisu dvě fotografie.

6. Posléze byl žalobce dne 24. 7. 2018 seznámen s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnovaly zprávu Německo – Informace OAMP ze dne 15. 1. 2018. Žalobce zopakoval, že se nechce vrátit do Spolkové republiky Německo, jelikož by byl odtamtud deportován do vlasti. V České republice sice nemá žádné rodinné příslušníky, ale je zde kubánská komunita, jež mu pomáhá.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobci uplatnili v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobců je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu ve věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
11. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
12. Podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Dublin III *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*
13. Podle čl. 7 odst. 1 Nařízení Dublin III *kritéria pro určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III.*
14. Podle čl. 12 odst. 4 první pododstavec Nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.

15. Podle č. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
16. Podle čl. 17 odst. 1 první pododstavec Nařízení Dublin III *se odchylně od čl. 3 odst. 1 může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*
17. V popisné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou vypsány relevantní články Nařízení Dublin III, rozhodné pro posouzení dané věci, tedy pro určení státu příslušného k rozhodnutí o podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný provedl postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií, dokud nedospěl ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v čl. 8 až 11 Nařízení Dublin III, a následně aplikoval kritérium dle čl. 12 odst. 4 ve vztahu k čl. 12 odst. 2 první pododstavec Nařízení Dublin III, které říká, že je-li žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech.
18. Žalovaný se rovněž na str. 4 napadeného rozhodnutí řádně zaobíral deklarovanými systematickými nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, přičemž nezjistil, že by k takovýmto nedostatkům docházelo, natož k nelidskému či ponižujícímu zacházení. Soud tomuto stanovisku přisvědčuje a rovněž dodává, že judikatura Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora Evropské unie zmíněné systematické nedostatky v řízení ve věcech mezinárodní ochrany ve Spolkové republice Německo také nepotvrzuje.
19. Pro úplnost soud k námitce žalobce, ohledně neochoty podstoupit řízení o mezinárodní ochraně ve Spolkové republice Německo, dodává, že žalovaný sice mohl v rámci diskreční pravomoci dle čl. 17 odst. 1 první pododstavec Nařízení Dublin III žádost o mezinárodní ochranu převzít a posoudit sám, avšak jedná se výhradně o možnost nikoliv povinnost žalovaného. K tomu Nejvyšší správní soud judikoval ve svém rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24 – „Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepříslušným členským státem) neznamená právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit.“ a „Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“

20. Soud uzavírá, že vzhledem ke skutečnosti, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno pro nepříslušnost žalovaného, nemohlo být ve věci meritorně rozhodnuto o udělení či neudělení mezinárodní ochrany. Soud tudíž nepřezkoumával námitku, zdali žalobce splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 či § 14a zákona o azylu.
21. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
22. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku II. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc ten je ani nepožadoval.
23. Jelikož soud o žalobě rozhodl v meritu věci přednostně, ztratilo opodstatnění, aby soud rozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 25. října 2018

6

78 Az 5/2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)